Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(12) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Ik ken de onzuivere bron wel, waaruit Ned die slechte gedachte over mij putte en tengevolge waarvan een verkoeling in onze langjarige vriendschap plaats vond. Maar iedere hond heeft zijn dag. De tijd komt ook voor mij deze lage lasteringen met woekerrente terug te betalen, die den arme slechts de keuze lieten tusschen bruid en vriend, want een van beiden moet noodzakelijk een leugenaar en opsnijder zijn!"

Verbazing lag op aller gelaat te lezen; verschillenden raadden ook pijnlijk getroffen zijn bedoeling.

„Ralph, ga je niet te ver?" waagde iemand te zeggen. „Je spreekt van een dame, die de algemeene hoogachting geniet. . . . en het verrast me!"

„Never mind, my boy! Doet er niet toe, jongen" — viel Ralph Waldon hem met een ruwen lach in de rede. „Wanneer ik me niet bedrieg, staan wij aan den vooravond van groote verrassingen. Reeds menige huichelaarster is het deugd-masker van het gelaat gerukt, waarom zou een beroemde zangeres ook niet eens als een minderwaardig karakter, misschien zelfs als een gevaarlijke intrigante, ontmaskerd worden?"

„Maar dat gaat bepaald te ver, Ralph! Je spreekt van een dame, die ik ook de eer heb te kennen en. . . ."

„Doet er niet toe!" herhaalde de berispte met luider stem. „'k Zal me er wel voor wachten iets tegen die zeer vereerenswaardige dame in 't midden te brengen, voor ik haar het tegendeel bewijzen kan. . . . Trouwens, daar is de bediende! Hij wenkt en zwaait met zijn lange armen," trachtte hij te schertsen. „Mijn zegsman schijnt aangekomen te zijn."

De jonge lieden probeerden hem op te houden, om nog meer van hem te weten te komen.

„Tot later," antwoordde hij. „Beneden wacht een der bekwaamste detectives van New York. Ik heb een eigen inzicht in deze aangelegenheid van onzen gemeenschappelijken vriend en wil ze aan den speurhond bekend maken."

Vlug ging hij naar den uitgang.

Spoedig daarna betrad Waldon op de eerste verdieping van het clubgebouw een kleine, voor vertrouwelijke gesprekken ingerichte particuliere kamer.

„Het verheugt mij zeer, u te zien. Hoe maakt u het, Mr. Crout?"

Een handbeweging gaf den andere na den gebruikelijken handdruk te kennen dat hij kon gaan zitten.

„Ik mag wel aannemen, dat uw wensch om een onderhoud met de zaak Whistler samenhangt?" begon de detective zonder meer.

„Ik zag u vanmiddag tenminste in de rechtszaal en was getuige van uw warm optreden voor den gevangene. Deze scheen ondertusschen uw vriendschappelijke gevoelens niet erg te waardeeren."

„Dat is waar; Ned was zoo stuursch als 't maar kon zijn."

Waldon lachte.

„Dat zal mij echter niet weerhouden, mijn plicht als vriend te volbrengen. Wij kennen elkaar van kind af en waren altijd trouwe vrienden, totdat voor enkele maanden een vrouw scheidend tusschen ons in kwam te staan. Ik beschouwde die vrouw als een ongeluk voor hem en verzette mij daarom met alle kracht tegen een engagement. Ned echter ging den weg aller verliefde dwazen — hij hechtte zich aan die vrouw — en gaf de vriendschap op. Gistermiddag nog vroeg ik hem tevergeefs om tot inkeer te komen, toen ik hem op zijn ongelukkigen tocht naar het kantoorgebouw vergezelde."

„Zoo, was u bij Mr. Whistler?" onderbrak hem de detective ijverig.

„Zeer zeker. Juist tegenover het gebouw scheidden wij van elkaar. Miss Hastings zag ik gistermiddag ook. Zij kwam juist uit het kantoorgebouw van Ned. Deze moet haar ook gezien hebben, maar kon haar wegens de groote massa volk vermoedelijk niet bereiken. Ik was gelukkiger, want de menschenstroom voerde haar juist naar mij toe, zonder dat ik het gezien had. Bij deze gelegenheid kon ik een zeer verstoorde uitdrukking op haar gelaat waarnemen, waarlijk, zij zag er uit als het booze geweten zelf."

Waldon peilde de gelaatsuitdrukking van den detective om te zien, welken indruk zijn woorden op hem maakten; maar Crout's trekken bleven dezelfde en ondoorgrondelijk.

Toen stond hij op en ging onrustig eenmaal de kamer op en neder. Met vlammenden zijwaartschen blik bezag hij nu en dan den detective.

„Weet u, hoe die dame er uitzag?"

Plotseling bleef hij vóór Crout staan en staarde hem recht in het gezicht.

„Alsof zij zelf den moord begaan had. . . .!"

„Daar heeft u het! Ik kan de gedachte niet uit mijn hoofd zetten, dat in deze duistere geschiedenis de vrouw een hoofdrol speelt."

De detective bleef kalm zitten; de handen in de broekzakken en de sigaar tusschen de tanden, bezag hij aandachtig den opgewonden man.

„Hm, daar heb ik ook al eens aan gedacht," merkte hij toen op.

„Maar ik geloof dat wij het zóó toch geheel mis hebben. Zoo'n kracht, als waarmede de doodelijke steek is toegebracht, bezit geen vrouwenarm, en — ik klap eigenlijk uit de school, maar het is een feit — ook in dit geval speelt de groote onbekende hier een rol mede. Sommigen willen hebben, dat tegelijk met Huntington Whistler een vreemde in huis gekomen is. . . ."

Ralph Waldon had slechts half naar hem geluisterd.

In den nacht van Zondag 22 October heeft boven onze waterlinie en omgeving een Zeppelin gekoerst, die ijverig met zoeklichten werkte en in de nabijheid van Gorkum een tweetal brandbommen of bussen neerwierp, die een groot gat in den grond sloegen en een boom beschadigden. Gelukkig zijn geen menschenlevens te betreuren. Onze fotograaf was Maandagmorgen vroeg ter plaatse, en maakte nevenstaande opnamen. Op de linker foto ziet men den beschadigden boom en het van overheidswege reeds gerepareerde gat in den grond. De foto rechts geeft een gedeelte van het andere, in een weiland neergeworpen projectiel, dat geheel van wit metaal vervaardigd is. Marechaussees houden er de wacht bij.

„Wanneer u nu maar eerst niet voor goed op een dwaalspoor bent!" riep hij geringschattend.

„Een moord moet toch zijn oorzaak hebben; men handelt toch niet zonder genoegzame reden."

„Nu slaat gij u met uw eigen woorden," viel de detective lachend in.

„Welke reden zou de beroemde kunstenares hebben om zoo'n vervallen kerel te vermoorden?"

Wederom was Ralph de wandeling door de kamer begonnen. In zijn trekken was duidelijk een besluit, dat groote gevolgen zou hebben, te lezen. Met gefronst voorhoofd bleef hij weder staan.

„Wel, ik zie niet in, waarom ik iets zou ontzien. Zeg mij eens, Mr. Crout, wat zou er gebeuren, zoo ik u een geloofwaardige reden kon aangeven, die een prikkelbaar karakter als dat van miss Hastings wel aanleiding kon geven om een moord te bedrijven?"

Verwonderd keek de ander op.

„Zoo u mij een zeer gegronde reden voor het bedrijven dezer daad door die dame kunt opgeven . . . breng ik haar op den electrischen stoel, want — om het ronduit te zeggen — ik verdenk haar ook!"

Een grijnslach krulde om de dunne lippen van Ralph. Hij boog zich vertrouwelijk over de leuning van den stoel naar Crout over.

„Wilt u mij er de hand opgeven, dat u alles zult beproeven om de volle, zuivere waarheid aan het licht te brengen? U moogt zelf bepalen hoeveel u er voor moet hebben; ik ben een rijk man en in zoo'n geval niet gierig."

„Hm."

Crout dacht na.

„Ik zie geen beletsel, dat mij zou weerhouden, uw aanbod aan te nemen," meende hij nadenkend.

„Daarenboven heeft sergeant Keane mij toch al om medewerking verzocht, en ik beken openlijk, dat het geval op zich zelf reeds mij zeer interesseert . . . Ik zou echter eerst wel uw bewijsmateriaal willen kennen; de leek houdt menig ding voor gewichtig dat het inderdaad toch niet is."

Ralph boog zich nu heel dicht tot zijn oor over.

„Acht u het een voldoend motief, als ik u het bewijs lever, dat de verloofde van mijn vriend nog door huwelijksbanden met een anderen man verbonden was, en wel met niemand anders dan met Huntington Whistler, het slachtoffer dezer daad zelf?"

Crout liet een zacht fluisteren hooren; zijn neusvleugels trilden en hij fronste de wenkbrauwen.

„De mogelijkheid van zulk een bewijs zou onberekenbare gevolgen kunnen hebben."

Ralph sloeg hem zacht op den schouder.

„Welnu, Mr. Crout, u zult nog op dit uur het bewijs kant en klaar bekomen. Ga aanstonds met mij naar mijn woning in het hotel „Danis" . . . Maar u moet mij van te voren één zaak beloven," voegde hij na kort beraad daaraan toe, toen de detective reeds was opgestaan. „U kunt van hetgeen u van mij zult vernemen, gebruik maken zooveel als u wilt, maar u moogt mij noch als bron noch als lastgever bekend maken, en zeker niet aan Ned Whistler. Hij zou voortaan argwaan tegen mij koesteren en het mij misschien nimmer vergeven, dat ik zijn bruid aan het gerecht heb overgeleverd."

„Ik begrijp het, Mr. Waldon. Zoo uw bewijzen goed en onweerlegbaar zijn, zoodat ik door daarvan gebruik te maken, zelf niet in verlegenheid kom, dan . . ."

„Heb daar geen vrees voor, daarvan wil ik gaarne alle verantwoording op mij nemen. Wanneer u dus wilt sla dan toe: een man, een woord!"

De detective legde de hand in de hem aangeboden rechter.

„Top! Waar zijn nu uwe bewijzen, Mr. Waldon?"

Een korte rit bracht hen naar het hotel. Zij moesten reeds een eind te voren uitstappen, want een dichte menigte hield op de helft van de 14e straat het beneden-gedeelte van Broadway bezet. In de voorname Grace Church had een van die merkwaardige avondbruiloften plaats zooals die slechts in New York de „voornaamste vierhonderd" kunnen bekostigen.

De beide mannen stoorden zich echter weinig aan dit even schitterende als opwekkende schouwspel.

Zwijgend baanden zij zich een weg door de honderden menschen. Eerst toen zij in de rustige, elegant en smaakvol ingerichte jonggezellenkamer waren, raakten hun tongen los. „Bent u afschaffer, of drinkt u een glas port?" vroeg Waldon, nadat hij het electrisch licht had aangedraaid. „Als 't u belieft, hier staan ook sigaren op de schrijftafel; doe alsof u thuis was. Ik zal nu hiernaast uit mijn slaapkamer de papieren halen; ik heb ze zorgvuldig weggeborgen."

„Een sigaar sla ik niet af," riep de detective hem na en naderde het schrijfbureau, waarop de electrische peren der schrijflamp juist aangegaan waren. Met kennersblik zocht hij een sigaar uit, stak deze aan en zocht vervolgens naar een aschbakje voor den lucifer.

Daarbij viel zijn blik op het uit koper gedreven schrijfgarnituur. Eensklaps stond hij stil en zag eens nauwkeurig toe — op den rond uitgesneden bodem lag een in stukken gebroken staaf groen zegellak. Als aan een plotselinge ingeving gehoorzamend, strekte Crout de hand uit, nam een stuk en stak het bij zich.

Toen Waldon een oogenblik later in de kamer terugkeerde, vond hij zijn gast behaaglijk in een met kussens voorzienen hoogen leuningstoel uitgestrekt, terwijl hij dikke rookwolken uit de groote zwarte „Importo" blies.

„U hebt het u gemakkelijk gemaakt, dat is best! Zoo, en nu kijk eens op uw gemak deze papieren na. Daarna spreken wij elkaar verder."

Crout strekte de hand naar de dikke enveloppe uit, haalde een voor een de zich daarin bevindende papieren eruit en begon ze aandachtig te lezen. Niet de minste beweging in zijn trekken verried den indruk, dien dit onderzoek op hem maakte. Ralph begon daarentegen door de kamer te wandelen, de handen kruiselings op den rug. Eens bleef hij staan, schonk een glas port in en ledigde dit in één teug. Ook probeerde hij te rooken; maar hij was zóó ongeduldig, dat hij reeds na weinige minuten de sigaar in het aschbakje wierp.

(Wordt vervolgd).